

En kort förklaring öfwer den yttersta domen utgifwen efter den heliga skrif...

Berggren, Anders,

73 Cg Br.

National Library
of Sweden

Test.
Apokalypst
1861

En kort förklaring öfver

Den Yttersta Domen

utgifwen efter den Heliga Skrift,
och författad af Anders Berggren, Moshby 1861.

Femte upplagan.

Till att beskrifwa den Yttersta Domen i sin helhet, eller såsom det verkliga kommer att tillgå, är alldeles omöjligt, för någon menniska, om icke Gud uppenbarat honom derom.

Guds verk äro för menniskan ganska obegripliga; „och om jag nu förkunnar hwad som ske skall, och på hwad sätt, blifwer det en galenskap för menniskan“, 1 Corint. 2. Nu torde någon bekymrad själ fråga, huru det skall gå oss på domedag? Här finnes så många religionssektter, lutheraner, mormoner, judar och katoliker samt många andra; hvilka af desse männe skola blifwa lyckligast på Domedag? Men jag vill låta eder weta att då winner ingen religion företräde. „Dock säger jag eder, att Tyro och Sidoni skall drägeligare warda på domedag, än eder“, Math. 11. Alltså kunna wi wäl förstå, att ingen af våra lärofattar winner företräde, och skulle en af desse gå fram, måste ju alla de andre blifwa tillbaka och gå förlorade. Vår Lutherska lära är wäl den bästa, isynnerhet om den efterföljdes, men när de gå rakt emot Guds wilja och föreskrift, kan det icke gå dem lyckligt på domedag; den ena menniskan hatar och förföljer den andra och förorsakar henne skada och förargelse, tänker icke efter hwad Jesus säger i sitt domsbeslut: Allt hwad i gjort en af mina minste, det hafwen i gjort mig.

Att det lider åt slutet torde wäl ingen kunna motstrida, emedan alla de tecken som Jesus sade skulle ske wid werldens ända, såsom krig, pest, hungersnöd och jordbäfning mångastädes, Math. 24. Äfwen äro de falske Profeter uppkomna, som nu kallas mormoner, och de förföra många, v. 11:te; de hafwa wäl rätt till en del, ty de förkunna om Jesu ankomst, men deras tro är oriktig och deras dop öfwerlöddigt; de tro att ingen blifwer salig mer än de, de inbilla sig att söka ett annat land och der upprätta Zion, ett paradys som helgon skola bebo; detta är en omöjlig sak, ty intet ställe kan upptäckas der icke synden och satan regerar, och i stället för Zion, möter dem största sorg och uelhet, hwarföre Jesus säger: „Tiden instundar följer dem icke efter“, Luce 21. Jesus wiste att det war ett säfängt företag och ett stort bedrägeri; ty denna werldens wisheit är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3: 19.

Öfvet Gud utgaf i paradiset till våra första föräldrar, att qwinans säd skall söndertrampa ormens hufwud, 1 Moseb. 6. Och Gud

1861

mente djefwulens hufwud, makt och wälde; detta påstås redan wara skedd, och blef fullbordadt när Jesus led och dog på korset. Men det är icke så. Den dagliga erfarenheten wisar oss, att satan ännu lefwer och regerar, likasom före Jesu död; hade vår frälsning blifwit wunnen wid Hans död, då skulle ju alla de gå förlorade som woro behjelpiga och satan hade till redskap när Jesus dömdes och dödades på korset. Deße skulle således ligga i helfwete i ewig tid, för vår frälsnings skull; och alla de som woro före Jesu död skulle äfwen wara förtappade; nej detta kan icke låta sig göra, ty Jesus är icke sänd utan till de borttappade får af Israels hus, Math. 15. Hade satan blifwit öfwerwunnen wid Jesu död, då hade hans Lärjungar sluppit undergå martyrdöden, en af dem blef lefwande huden aftagen, en annan kotad i en jjudande kittel, en korsfäst med hufwudet neråt wändt, en fästad på ett kors likt ett X. Satan förhindrade Jesu lära efter deras bortgång, att hon war dödd i många år. Här har ju ingen förändring skedd sedan Han led på korset, utan samma död och dom som Gud förkunnade menniskorna i paradiset, med arbete och stor möda måste man föda sig, qwinnan föder sitt barn med smeda, 1 Moseb. 3. Somliga brinna totalt upp, en del nödgas sluta sina dagar i wägens swällande böljor, den största delen måste widkännas den fruktansvärda sotdöden och sedan nedmyllas i den swarta jorden; detta är ingenting angenämt för menniskan och Job säger: Herre ho priifar dig i graswen, ty Jesus säger Gud är icke de dödas Gud, utan de som lefwande äro, Math. 22. Satan är icke död utan lefwer, far omkring som ett rytande lejon och söker hwem han uppsluka kan, han förorsakar mycket ondt, strid monarker och menniskor emellan på jorden, ja han strider med hellska gudawäsendet i himmelen, Uppenb. 12. Och är således ingen glädje der utan när en syndare sig omwänder och bättrar, Luce 15: 7. När wi nu betrakta detta allt, kunne wi wäl förstå att werldens wisshet är en galenskap för Gudi, 1 Cor. 3: 19.

Minna wälsignade wänner och menniskor, om jag nu förkunnar eder Guds wisshet, huru han underligen utsett menniskornas frälsning på domedag, så blifwer det en galenskap, som skrifwet är, och j tron mig inte, men wi måste tro hwad Bibeln säger; Gud har gjort underliga ting genom menniskor och sine tjenare i förra tider. Gud befalte Noack att bygga arken, Gud uppenbarade sig för Moses i busken och befallte honom att gå till Faraos uti Egypten för att frälsa Israels folk ur deras fångenskap och Faraos händer, och detta war en förebild till vår frälsning på yttersta dagen. Gud frälste staden Bethulia från Holofernes här genom Judith, som bad till Gud och högg sedan hufwudet af, — Gud sade till Jonas att han skulle predika för Nineve och derigenom blef staden skonad från den undergång, som den war förelagd. Guds hjelp måste alltid komma genom menniskors tillhjelp, äfwen i våra dagar; mängen blifwer frälst utur eldswåda och wattung genom andras tillhjelp, hungernöd afhjelper Gud igenom andra menniskors bistånd. Blifwer man sjukt så har Gud förordnat Apotek och doctorer, kommer menniskan i själaångest, finnes här prester som trösta, upplysa och förkunna om Jesu frid som han gifwer alla bedröfwade. Guds hjelp må-

ste således alltid komma genom menniskors tillhjelp, äfwen skall så ste på domedag; men huru mycken swårighet måste icke de menniskor genomgå som Gud utsett till redskap för sina uträkningar. Moses hade många ledsamheter då han genomvandrade Arabiens öknar.

Jungfru Maria, som Gud utforat till att vara moder åt werldens frälsare, huru många mödor och beswårligheter måste icke hon genomgå; i fattigdom måste hon föda sin förstfödde son uti Betlehems stall, och sedan begifwa sig jemte sin man på en resa till ett främmande land för att bewara barnets lif, ty satan hade i affigt att genom Herodes förgöra Gudabarnet, och igenom öknar och moras måste Jesu föräldrar wandra in uti Egypten och med möda och beswår uppehålla sig der i sju år, tills barnamördaren Herodes war dödd; och sedan hwad sorg fick hon icke när de korsfäste hennes son! Den som har ett moders hjerta kan nog känna swedan inom sig.

Alla Jesu trogna måste taga sitt kors uppå sig och följa honom efter, Matth. 16, till tidens slut böra wi följa honom efter, och tiden är snart fullkomnad, bättren eder och tron den heliga skrift, Marci 1, och Gud har lofwat oss tillsägelse något före tidens slut, si, hwad komma skall förkunna jag framföre åt, Ef. 42: 9, att Gud will härigenom uppfylla sin ord, är en sanning, som är klar, ty Jesus säger: det som ste skall han förkunna eder, Joh. 16. Wi böra enfaldeligen tro Jesu ord, och den som detta gör, kommer icke i domen, Joh. 5: 24.

Swarföre skola wi frukta eller rädas för den dagen, eller werldens ända, nej wi kunna glädjas och fröjdas, att den stunden nalkas, och förlofnings-tiden är inne då wi blir lifsom späda ur ett of, och lätade från den bördan, som tryckt oss sedan tidens första morgon, då våra stamfäder öfwerträdde Guds bud, nu kunna wi vara glade att Jesus will komma och frälsta sitt folk, derföre säger Han wid Sin ankomst: ser upp och lyfter edra hufwud upp, ty då nalkas eder förlofning, Luce 21. och detta är en sanning, som jag kan intygga, som sjelf sett förlofnings-dag, och efter det Gud har wijat mig, så bör jag icke fördojlja det samma; ty Jesus säger: Jcke tänder man ljus och sätter det under en skeppa, Matth. 5: 15.

Att domsbeslutet skall kungöras af en menniska, är intet twiswel underkastadt, ty Gud är en ande och dömmar ingen; icke har Gud sändt sin son i werlden, att han skulle dömma werlden utan på det att werlden skall warda salig genom honom, Joh. 3. Äfwen säger han: I domen efter köttet, jag dömer ingen Joh. 8. Men är det så att jag utdrifwer djeflar med Beelsebub, med hwem drifwa då edra barn dem ut; derföre skola de vara edra domare, Matth. 12. Si min tjenare, jag skall sätta min anda på honom och han skall förkunna hedningarna domen, Matth. 12. Ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda. Det heter wäl i vår lära, att der trädet är fallet der blifwer det liggande; men, det war en rik Herre som lät plantera en skog och en trädgård med många dyra och förnäma träd, och tjufwar infunno sig och bortröfwade träd. När ägaren fick detta weta wardt han wred och sade till sin tje-

nare, kalla honom för rätta, och så blef han dömd att återlemna trädet samt gå i häfte. Och här är icke fråga om några träd, utan hela skogen är kommen i röfwarehänder. Det är ett röfwadt och skinnadt folk; de äro allesammans beknärjde uti kulor och bortgömda i fångahus; de äro wordne till rof, och ingen hjälpare är till finnande och ingen är som säger: få dem igen, Ef. 42. Nu är Guds allwisa råd fattadt och beslutadt; att, lika som den förutnämnde rika herremannen, låt kalla röfwaren och bedragaren till domstolen, emedan ingen annan hjälp finnes för att få honom dömd till att återlemna det bortröfwade folket. Detta är Guds wisheit, men synes en galenskap för menniskor. Men, war det icke djefwulen som genom ormen i paradiset förmädde wåra första föräldrar till olydnad? Han öfwerföll den lättrogna qwinnan med smicker och lögn, till des han fick dem båda att äta af det förbudna trädet, och han har allt sedan des regerat ibland menniskorna, låt roten till ondt; ja han bedrager hela werlden, Uppenb. B. 12. Jag förmodar icke att här fins någon menniska som tycker illa wara, att denna bedragaren blifwer kallad framför domstolen, ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda, och den som strider emot Gud, han är djefwulens medhållare och kallas en falsk profet och hans dom står skrifwen i Uppenb. B. 20. Ty rätt och sanning måste wara gällande, om icke förr, så måste det ske på yttersta dagen, ty sådant är godt och tacknämligt för Gudi wår om Frälsare, som will att alla menniskor skola frälsta warda, och till sanningens kunskap komma; 1 Tim. 2. Hwad förstås med sanningens kunskap? Hade Adam och Eva warit kunnige om att det war satan, som war orsaken till deras förderf i paradiset, så hade ju satan fått sin dom straxt; men det war fördoldt för de arma menniskor; men nu will Gud upplysa oss om sanningens kunskap, derföre säger Jesus: J skolen förstå sanningen och sanningen skall göra eder fri, Joh. 8. Jag prisar dig Fader, himmelens och jordens Herre att du hafwer detta dolt för de wisa och förnuftiga och hafwer det uppenbarat för de fåkunniga, Math. 11. Gud sade: gack Daniel, ty det är fördoldt och besegladt, intill yttersta tiden, Dan. 12. Ja nu är den yttersta tiden och nu är salighetens dag; ty nu will Gud uppenbara det som fördoldt warit har, och låta sanningen komma i ljuset som förr warit i mörkret. Jesus säger till sina lärjungar kort före hans död: Jag hafwer ännu mycket att säga eder, men j kunnen det icke nu bära; men när han kommer, som är sanningens anda, han skall leda eder uti all sanning, ty han skall icke tala af sig sjelf, men hwad han hörer, det skall han tala, och det som ske skall, skall han förkunna eder, Joh. 16. Gud har genom sina tjenare låtit skrifwa hela wår bibel; äfwen har Gud, för några år sedan, genom en menniska låtit skrifwa lifsens bok, och detta war nödwändigt; förutan den blifwer ingen frälst. Men det är ännu fördoldt för hela werlden, derföre liknar Jesus himmelriket wid en skatt som fördoldt war uti en åker, Math. 13. Uter är himmelriket likt en köpman som sökte efter goda perlor, och när han hade funnit, gick han bort och sålde allt det han egde och köpte henne, v. 46. Jag kan meddela lifsens bok för intet.

Jesus liknar himmelriket wid tio jungfrur; men det war endast de fem som woro redo med trones oljo i sina lampor wid Jesu ankomst, och blott dessa fingo inkomma med honom i brölloppet och dörren tillstängdes, och dessa fem äro ganska få, som äro beredde att genast gå med honom in i Guds rike wid hans ankomst; derföre säger Jesus: Många äro kallade, men få äro utvalda, Math. 20. Men dessa få menniskor skola warda andeligt sinnade, som icke allenast söka sitt, utan andras bästa, 1 Cor. 10. Ty der skall icke blifwa någon glädje i Guds rike för de få, om alla de andra woro i fördömmelsen, derföre skola de wara rättfärdiga och renhertade menniskor, hvarföre Jesus liknar dem wid rena och oskyldiga jungfrur som alltid upplysa en bröllopsal; och dessa få skola kalla alla de andra till sig efter namn, och de säger: det är mins wäns röst som klappar, låt mig upp, Höga W. 5: 2; och detta skall fortvara. Jesus liknar Guds rike wid en surdeg, som en qwinna blandade uti tre skeppor mjöl, till des det blef alltsammans surt, Math. 13. Likaledes skall Guds rike begynnas med några få, och sedan förmeras, tills alltsammans blifwa infallade. — Äfwen liknar Jesus Guds rike wid ett senapskorn som är minst af alla frön, men när det uppväxt, blifwer det ett stort träd. Ty Gud will att alla menniskor skola frälste warda; och Guds wilja måste gå i fullbordan.

Menniskan tror att wid tidens slut eller werldens ända, hon skall dö, men det är icke så. Jesus leswer och i skolen och leswa, och det läsa wi uti våra trosartiklar, att han skall komma och döma leswande och döda; alltså kunna wi förstå att de som då leswa skola icke dö. „Sannerligen säger jag eder: här äro några ståndande som icke skola smaka döden till des de få se menniskones son komma i sitt rike“, Math. 16. Himmel och jord skola förgås. Jag säger såsom Asaph: Herre när jag dig hafwer frågar jag efter himmel och jord intet, Psalt. 73. Hwar och en som tror på Jesum skall icke förgås utan få ewinnerligt lif, Joh. 3. Gwilken som gömmer mitt tal, han skall icke se döden till ewig tid, Joh. 8: 51; ty Gud hafwer skapat menniskan till ewigt lif, och gjort honom till ett beläte, att han skall sådan wara som han är, Wisb. 2. Jesus liknar Guds rike wid en menniska, som sådde godan säd i sin åker, men owännen sådde ogräs midt ibland hwetet och gick sin wäg, Math. 13. Väten båda wäya till skördetiden och då will jag säga skördemännena, hämtar först ogräset samman, och binder det i knippor till att uppbrännas; men hwetet församlas i min lada, v. 30. Dwännen som sådde är djefwulen som kom i paradiset i Guds frånwaro och förförde menniskorna till olydnad och det war hans afund som gjorde att han förorsakade döden i werlden, Wisb. B. 2. Och satans andar har allt sedan wext ibland hwetet, som förstas med menniskorna. Så skall det ske wid werldens ända eller yttersta dagen. Satan och hans englar skola först kallas samman för att uppbrännas, och sedan skola menniskorna församlas i Guds lada eller det nya Jerusalem; derföre har Gud befallt att genom lifsens bot, framkalla djefwulen och alla hans andar för att möta och insinna sig wid Christi domstol, ty det är han som bedrager hela werlden; och då skall Guds löfte fullbordas som han

gaf menniskorna i paradiset, att qvinnans säd skall söndertrampa ormens hufvud. Det är alltid brukligt wid våra domstolar i werlden, att färande parten ställer sig wid domarens högra sida; och swaranden, tjuften och bedragaren, wid den wenstra; likaledes skall tillgå wid Christi domstol; menniskorna komma wid den högra sidan, och jatan och hans andar wid wenstra sidan. Johannes döpare omtalar detsamma, att Jesus skall komma och rensa sin loga och församla hwetet i sin lada; men agnarna skall han uppbränna, Math. 3. Menniskorna är hwetet, ty hwetet är ett wigtigt sädesslag, och far långt fram på logan, men agnarna blifwa tillbaka, ty de äro lätta, och utan wigt och värde, och en förargelse ibland hwetet; och derföre skola de uppbrännas.

Som nu utthdt och förkunnadt är, att alla menniskor skola komma wid högra sidan, så kommer det löftet oss till godo, som Gud gaf Abraham när han offrade sin son Isak, att: igenom din säd skall allt folk på jorden wälsignade warda, 1 Moseb. 22. Och derföre säger Jesus att konungen skall säga: Kommer i min faders wälsignade och besitter det rike som eder tillredt är ifrån werldens begynnelse: och för den skull att hufwulen och hans englar äro på wenstra sidan, hwilka warit roten till allt ondt och bedragit hela werlden samt warit Gud och menniskor till stor förargelse: för den skull skall konungen och rättwisligen säga, går bort i förbannade uti ewinnerlig eld. Wälsignelsen och förbannelsen stå skrifna i lifsens bok; nu kan man se det som icke är möjligt för Gud. Genom Mose är lagen gifwen och genom en menniska skall lagen upplofas. Genom tio plågor som Mose och Aron lade på Faraos, måste han lemna Israels folk ifrån Egypten; och genom de tio buden som Gud utgaf på Sinai, skall jatan lemna allt Guds folk på domedag. Derföre säger Gud: Han skall göra sin lag herrlig och stor, Es. 42. Gud wiste nog att lagen icke kunde hållas af menniskorna, när icke två menniskor kunde hålla ett bud i paradiset, mindre kunde så många hålla tio nu; derföre war Guds wisa uträkning, att de skola ligga till grund för vår frälsning på yttersta dagen; ty annars hade warit bättre att ingen lag war gifwen.

Guds underbara wishet öfvergår werldens kunskap, 1 Cor. 1: 20. Något öfwer tusen år före Jesu födelse gaf Gud lagen till Mose, och wårt menniskobegrepp är att Jesus kom, led och dog för lagens öfverträdelser skull; men så är icke skaparens wishet fattad, ty det kunde icke lända Gud till någon nytta, att först utgifwa en lag som han wiste ingen kunde hålla, och sedan sände sin son samt tvinga honom att lida och dö till att försona sig sjelf.

Jesus had i örtagården om en möjlighet kunde finnas att slipa att dricka den swära kalken, som honom förelagd war, men sade han: Ske icke min wilje utan din, men ingen annan utwäg kunde finnas än Jesus måste dö, för den skull att han skall kunna frälsa hela menniskoläget på yttersta dagen.

Sedan jag förut lifsom upplossat lagen och berättadt till hwad ända Gud utgafmit den, så hör jag äfwen förkunna Guds wilja, som är, att wi hålle hans bud på det wi skola ostrafflige warda wid Jesu

Christi tillkommelses dag, och hafwen i kärleken till Gud så hållen hans bud, och de äro icke småra; 1 Joh. 5: 3.

Men de ogudaktiga frågar icke efter Gud eller hans bud, de misbruka Guds namn, det sårar mitt hjerta när jag hör detta, då jag wet hwad Gud har sagt, att den skall icke blifwa ostraffad som misbrukar hans namn, det gör mig ondt att höra en swärjare utgjuta sina eder och be den onde ta sig och fara i sig, i skolen alls intet swärja, Math. 5: 34. Syr. 23. Och för hwart fåfängt ord som går af menniskans mun skall hon göra reda för på domedag; Math. 12: 36.

Men allt det i wiljen menniskor skola göra edera det gören i och dem, ty Gud är mäktig att straffa de som icke lyda Hans bud; och den ogudaktige får icke inkomma i Guds rike, utan omvändelse, bättring, tro och helgelse; man måste födas på nytt, Joh. 3: 3.

Här finnes en del af våra christna, som tycker det är icke bra att den ogudaktige äfwen blifwer frälst, när han utstått sitt straff efter som han handlat hafwer i tiden. Dese tro sig sjelfwa vara rättfärdiga, för det de läsa bibeln, gå ofta i kyrkan, lesa någorlunda efter buden, men de äro icke beqväme efter Guds wilje, som är att alla menniskor skola frälste warda, de wilja döma andra, ändå att Jesus säger: Dömer icke, att i skolen icke dömda warda, Math. 7. Och det är intet af samningens anda tillåtit, derföre säger Jesus, när han kommer skall han straffa werlden för synd, för egen rättfärdighet och för dom; Joh. 16. Om wi föreställa oss den yttersta domen, huru olyckliga skulle wi icke vara, om så skulle tillgå, som den uttydes och man tror; den ena man kan skiljes ifrån den andra, barn ifrån föräldrar, dese ifrån barn, wänner och bekanta; somliga till ewig glädje, och de andra till ewig pina.

Der skulle ju aldrig blifwa någon glädje i Guds rike för de få, när de wiste att deras anhörige besunno sig i pinorummet; nej detta kunde icke en rättfärdig Gud vara beläten med, ty han hafwer skapat menniskan till ewigt lif, och till ett beläte såsom han är; och det är skrifwit, att Jesus har lidit döden för alla: Ebr. 2: 9, och skriften kan icke vara om intet. Joh. 10: 35.

Ingen kan tjena två herrar; Math. 6: 24. Man måste hata den ene och älska den andre, om jag älskar Gud, så bör jag påstå Hans rätt, hatar jag satan, så hwarken will, kan eller bör jag tillåta att han får behålla någon menniska som Gud har skapat. Herran har flera tjennare som fått sina pund att redowisa för när Han kommer, Math. 25: 15.

Den menniskan måtte hafwa ett hjerta swart som sot och hårdt som sten som tycker det kan vara rätt att en sådan skilsmässa skulle äga rum på domedag; hon är utan känsla och medlidande som will tillåta en sådan safsanswäckande ställning.

Men det torde vara en hwar bekant, att ingen sak kan afdomas utan tvenne vittnes inthg, hwilket Jesus och säger i Math. 18, och äfwen skall ske på yttersta dagen. Gud har genom sitt allwisa råd lefwande till himla tagit tvenne dertill utsjedde män, nemligen Enoch och Elias. Enoch war den förste af Abams afkomlingar, som war rättwis, from och Gudi behaglig. Elias war en af Jacobs afkomlingar och i

den tiden en Herrans tjenare, och blef till himla lagen med brinnande wagn och hästar, och Jesus säger att Elias skall komma först och skida allting i lag igen, Math. 17, och Gud insåg att detta war nödwändigt ty djefwulen är lögnaktig och blifwer icke i sanningen, Joh. 8, och han är äfwen lagtännare, samt wet också att framställa de jäfsanmärkingar som icke kunna motstridas; att icke barn eller tjenare få wittne bära emot fäder eller husbonde, icke heller wittna i egen sak kan tillåtas, och finnes således ingen på jorden som satan tillåter att intyga sanningen på domedag. Men desse förutnämnde, och för så lång tid tillbaka till himla farne män kan satan icke jäfwa, utan han måste låta desse intyga att det är sanning allt hwad jag skrifwit, samt hwad bibeln och lifsens bok innehålla; och att satan har bedragit hela werlden: och då kommer Jesus i sitt majestät och alla heliga englar med honom. Men under majestätet finnes samma bodiga kroppsgestalt som war fastspikad på korsjets träd; och då skola de se hwem de stungit hafwa, och satan kan då icke neka, att han for in uti Judas samt alla de andra som woro behjelpliga till Jesu död; och har nu först menniskorna i paradiset fått sin dom som ännu fortfar, och sedan Jesus blifwit dömd och dödad och allt genom djefwulens förwällande, så kan wäl ingen motstrida, utan det är rätt och billigt, att satan också kommer för domen; och det måste ske genom rättegång och derfor säger Jesus till Johannes: Den der winner, honom will jag göra till en pelare uti min Guds tempel. Uppenb. B. 3: 12.

Men såwida detta skall winnas, måste lagen och den heliga skrift rätt tydas och sanningen framhafwas; och Jesus säger: hwilken är nu en trogen och snäll tjenare, Math. 24. Trogen att man påstår sin Herras rätt, och snäll, att man kan wederlägga satan och hans tjenare allt hwad de kunna förebära, och derfor säger Jesus: den der winner skall sitta med mig på min stol som jag wunnit hafwer, Uppenb. B. 3. Jesus liknar menniskorna wid får som stilla tiga för sin klippare, och satan och hans änglar wid getter, desse äro elaka och förargliga djur att styra, och tillika förbjudna att wistas på kronans mark; emedan de skada skogen, skala och bita toppen af träden, och derfor liknas de onda andar wid getter, och desse skola komma på den wensra sidan och fåren på den högra; Math. 25. Menniskorna likom fåren som tiga och lida, men wid domstolen måste sanningen framhafwas så wida saken skall winnas; menniskan är ett swagt och uheldigt ting, som icke har förmåga att motstå satans förledande anfall; han har bedragit mig och hela werlden, och detta är en sanning som ingen neka kan, och derfor säger Jesus: j skolen förstå sanningen, och den skall göra eder fri! Men hwarifrån kommer denna sanningens kunskap, utan från Gud, ty menniskan kan intet taga utan det warder henne gifwit af himmelen, Joh. 3.

Wår förwandling som icke sker, förän domen är hållen, och frälsningen wunnen, den blifwer swår att genomgå, men förändringen obetydlig, den orenlighet som wi äro belastade med inuti skall utrensas, och hwad wi komma att äta blifwer endast för smakens skull, men icke för lifwets behof. Salig är den som äter bröd i Guds rike, Luce 14.

Gud hafwer lofwat oss att skapa en ny himmel, och en ny jord, Ef. 64, 2 Petri 3, Uppenb. B. 21, och hwad Han lofwat håller han wisserligen. Jag hafwer sett den nya himmelen och jorden, hwilken war mycket wacker, med många fruktbärande träd, ingen sjö fanns, inga berg eller badar, utan jemnt och prydt öfwer allt.

Den Heliga Staden i det Nya Jerusalem, som Johannes såg, fick jag icke se, men om jag winner är jag lofwad att få äta af lifsens träd, ålderdoms skröplighet skall förwandlas till ungdoms fågring, barn skola wera upp till sin bästa skönhet; sjuka, halta, blinda och krymplingar, skola helbregda göras, ty samma Jesus skall återkomma, som rengjorde de spetälska män, gaf blinda sin syn, hjälpte sjuka, uppväckte döda.

Allskade läsare! om jag kunde öppna dina ögon, och wisa dig hwad glädje och härlighet wi sedan få åtnjuta, du skulle då få se att det lönar mödan att strida för det wackra riket som oss beredt är från werldens begynnelse. Ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda och allt kött skall tillsammans se, att Herrans min talar, Ef. 40.

Jag har fått af Gud befallning, att skrifwa lifsens bok som på domedag blifwer nödwändig, de som icke äro skrifne der, kastas i den brinnande sjön, Uppenb. 20: 15. Johannes gret swärligen, att ingen kunde upplåta boken och läsa henne, samma bok 5; käre läsare, jag är icke till att bedraga någon, jag är endast till att förkunna om Jesu ankomst, på det att skriften skall warda fullbordad, Ef. 42: 9, Joh. 16: 13; det är ett ansfri som säger: si brudgummen kommer, går ut emot honom; Math. 25; går ut ifrån werlden, ifrån Satans hop, går ut för att göra eder redo, med trones olja i lamporna, på det j skolen icke fattas och blifwa nödsakade att gå tillbaka sedan ewighetsdörren är stängd; du skall aldrig ångra om du lyder mina råd, älska din nästa som dig sjelf. Kom ihåg Jesu ord: Allt det j hafwen gjort en af deka minsta mina bröder, det hafwen j och gjort mig. Waren icke som den onde tjenaren som säger: min herre kommer icke så brådt, ty han dröjer icke många år, jag wet han kommer den stund wi icke mena, han kommer snart. I Math. 24 säger Jesus: Beder att eder flykt sker icke om wintren, ty då skall wara en stor wedermöda, så att hon hafwer icke varit sådan ifrån werldens begynnelse. Stormen rasar, åskan höres från alla hörn, elementen sammanstöta, eldstrålar synas från himmelen och antänder hus; städer och byar blifwa ödelagda dels af storm och dels af eld och menniskorna måste fly på marken och på bergen. Skulle då winter äfwen inträffa, bleswe ännu wärre; därför säger Jesus: Beder att eder flykt sker icke om wintren, och wi böre icke allenast bedja om detta, utan dagligen bedja att Gud måtte hjälpa oss att manligen kunna tro och genomgå den sista afgörande striden, då skola alla slägter på jorden jemra sig, och då behöfwer menniskan tröst och hugswalelse, om hon någonsin behöfwer tröst, så behöfwer hon då. Därföre säger Jesus: hwilken är nu en trogen och snäll tjenare, som Herren hafwer satt öfwer sitt husfolk, att han skall gista dem mat i rättan tid, Math. 24. Salig är den tjenaren, som Herren finner så görande när han kommer; men innan han kommer är rättan tid; icke går det

an för de tjenare som äro tillfätte att gifwa mat åt ett husfolk eller bröllopsgäster, till att wänta att laga maten, tills folket behöfwer den eller gästerna skola spisa honom; nej den måste wara tillagad och färdig före måltidstimman är inne och matlockan lemnar sitt ljud ifrån sig. Likaledes är nödwändigt att laga den maten färdig som folket behöfwer i nödens stunder, före Jesu ankomst. Jefe kan en brudgum hålla bröllop, utan han först betingat sig bruden och sedan befäller sine tjenare att göra allting i ordning till bröllopet skall stå och Jesus will också härmed låta oss weta att han snart kommer, på det wi skola göra oss i ordning och wara redo, ty Gud är mächtig i de swaga. Han kan förwandla tider och stunder, ofta gör han den klaraste och gladaste morgon till en mulen och bedröflig afton; han kan göra ombyte med winter och sommar. Han kan låta wera gräs och örter på marken och de wackraste liljor, att Salomon war icke så klädd som en af dem, Math. 6. Guru lätt är icke för en krukmatkare att krofsa och förderfwa det kärl som han med sina fingrar danat och format efter sitt eget godtycke; lika lätt är för Gud att tillintetgöra en jordklimp som han danat till en menniska, om icke wi åtlöfda hans fallelse.

Men när den omnämnda stygghelsen begynner ske, så glädjens och fröjdens, lika såsom man gläder sig åt den annalkande sommaren, då man ser marken grönkäsa och träden knoppas, derföre säger Jesus: Värer af sikonaträdet. Fast nöden synes farlig så påminner eder nu hwad jag kungjort, i skolen få se att jag icke ljuger; påminner eder Guds egna ord och löfte: tröster, mitt folk säger eder Gud, Es. 40. Om edra syndor woro blodröda, så skola de dock warda snöhwita; om de än woro såsom en rosenfärga, så skola de dock warda såsom en ull, ty Herrans härlighet skall uppenbarad warda, och på Zions berg och Jerusalems skall salighet warda, Joel 2: 32.

Jag will i forthet berättat minne läsare min härkomst samt något af mina lefnads öden.

Min fader war endast kyrkowärd, uti en socken som heter Torup i Halland, — och jag föddes till werlden 1806, fick ganska liten skolundervisning; när jag tillryggalagt 20 år af min ungdoms dagar warseblef jag en röst i luften som sade: Tänk på ewighetens längd, hwarföre jag kom uti en grufwelig ånger och bedröfwelse och förestälde mig det presten berättadt, om en droppa watten gånge ur hafwet eller ett strå af marken hwart tusende år skulle ändå ett slut förwäntas; men ewigheten blir aldrig slut, denna föreställning och ånger war swår ty jag ansåg mig icke kunna blifwa frälsd, i tre dagar och nätter måste jag uthärda detta, men när denna tid hade tilländagått; fick jag höra en wacker englamusik och ett lust fken omgaf mig, och då fick jag tröst, och jag fattade till bibeln för att finna mera upplysning om salighetens winnande.

Men jag måste ändå wandra i okunnighet; och liksom med förbundna ögon i nära 30 år; under den tid eller år 1832 wann jag tillåtelse, genom bethg om hedrande wandel, att ingå uti borgeligt samhälle i staden Malmö. År 1848 fattade jag beslut att gifwa mig hit på landet för att njuta mera lugn för mina öfrige dagar.

År 1853 då kolera gjorde sitt besök i staden Ystad, och jag som alltid har en säker tro till Gud att ingenting i världen kunde ske utan hans tillåtelse, och den Gud vill bewara är utan fara, en stor grämselse herstade i mitt bröst då jag såg människornas willfarelse och wantro, som då visade sig, att en strid uppstod som är emot Guds wilja, lära och besattning, att icke sätta sin tro, förtröstan och lit till något annat i världen, än den enda och sanna Guden allena. Jag berättade mina männer att kolera icke kom nära vår by, utan den skulle snart upphöra, ty jag visste att Guds hjälp icke kunde slå fel; detta var min säkra tro och öfvertygelse, och för att visa att ingen rasande fara kunde främja mig, eller omintetgöra Guds kraft, gjorde jag en resa in till staden, och efterfrågade hos wederbörande, om icke en skrifwelse war inkommen, som jag uti min ensaldbighet författat, att bästa botemedlen emot denna afgrundspest, är att söka Guds hjälp samt läkaren Jesus som är den säkraste skyddare i all fara; detta war jag så förwissad öfwer; om hela staden warit affomnade uti kolera hade jag likwäl wägat mig dit.

Men wid min hemkomst war anstalt fogad af mina grannar, och jag måste undergå tio dagars fängelse, ty satan hade fått tillåtelse af Gud att widare försöka min tro, Uppenb. B. 2: 10, och satan war icke heller sen utan infann sig med orätneliga afgrundsandar och ulfwaklor, då fann jag ingen annan utwäg, än fatta till den heliga skrift och Guds ord, och så wida icke satan kunde kassera eller ogilla bibeln så måste han afhålla sig att skada mig, detta war honom omöjligt, icke kunde han neka att Jesus lidit och dödt för alla, sedan fick satan lof att sänka sig ned i helwetets djup och det yttersta mörkret. Math. 22: 13.

Men min tro swigtade intet ett ögonblick i alla dessa profwostunder, ty Gud war med mig; när nu dessa dagar och frestelsjetiden tilländagått måste djefwulen öfwergifwa mig, Math. 4: 11, och sedan infann sig Guds englar, som visade mig allt huru den yttersta domen och vår förwandling kommer att tillgå; detta kan ingen tro hwad jag berättar ty det skedde i oshynlig måtto för mina åftädare, men det måste ske efter den heliga skrift, Es. 41: 25, ännu war mer som återstod; år 1855, då jag war stadd i enslighet på en wäg fördjupad i tankar till Gud om ordets rätta tydning, fick jag höra en röst af himmelen som sade: skrif, hwilket jag äfwen gjorde så fort ske kunde; och jag visste intet hwad jag skrifwa skulle, men när pennan kom på papperet blef det mig sagt i örat så fort jag kunde rita, när aftonen kom lade jag mig till hwila, men wid midnatts tid blef jag störd af samma anda som gaf mig ingen ro förrän jag åter fattadt i pennan, och då blef lifwens bok skrifwen som är ganfka nödwändig wid Jesu domstol, Uppenb. B. 20: 15. War nu god min wän, och undersök, på de anwiste ställen i bibeln, ty jag talar icke af mig sjelf utan det är sanningens anda som talar. Joh. 16: 13, 14; Luce 14: 17.

Jesus säger: we världen för förargelse skull, och we de som hafwande äro, och dia gifwa i den sista tiden; Math. 24. Gärmed menas icke hafwande qwinnor; utan de som äro fulla af den onda andan, otro och olydnad, samt gifwa onda råd och elaka efterdömen; desse äro de,

som Jesus menar hafwande äro; — we betydher straff; och Jesus säger äfwen i Math. 21: we eder, fariseer och skrifflärde, publikaner och sjökor skola ingå i Guds rike förr än j; detta kommer wisst till att ske, ty Jesu ord och skriften kan icke wara om intet; Joh. 10: 35. Ty han wisste nog att samma otros anda, som då rasade ibland de fariseer och skrifflärde, kom äfwen att blifwa gängse wid tidens slut; hwilket jag får nog erfara. Publikaner och sjökor trodde Jesum, men de stolte och höglärde trodde honom inte, och likaledes är förhållandet i dessa dagar; och det är just de enfaldige och lättrogne som först få inkomma i Guds rike.

Hwilla som winner företräde på domedag äro just de som tro på Jesum, tro att allt hwad han har sagt skall ske; det hjälper oss intet, ehwad lära wi än bekänne, om icke wi tro på honom, så är all lära fåfång. Wi höre också leswa, om möjligt wore, såsom Han lesde och lärde oss, den tid han wandrade såsom menniska på jorden; han gjorde wäl emot alla, han tröstade den bedröfwade, hjälpte den nödlidande; Han afundas intet, högfärdas icke, Han led tåligen, af sine förföljare, Han underkastade sig gerna sin faders wilja, Han bad godt för sine illgerningsmän; Han lesde alldeles oflandrad, och den som tänker sig komma in uti Guds rike utan igenom honom, han är en tjuf och en röfware, Joh. 10; men hwilken som ingår igenom Jesum, han skall blifwa salig; v. 9.

Äfwen säger Jesus: du skall älska Herran din Gud, och din nästa, såsom dig sjelf; detta är en magtpåliggande sak, ty derpå hänger all lagen; Math. 22: 40, och det böre wi icke förgäta; jag för min del, frågar litet eller intet efter mig sjelf; utan förjer mest för de wilse farande; jag skulle gerna wilja uppoffra mitt lif, och låta fastspika mig på ett kors, såsom Jesus gjorde, för sina älskade bröder och wänner, om jag dermed kunde återwinna mina älskade fäder och förfäder, som ofsonnade äro uti förtappelsens antal; om de kunde hjälpa, men nej, det kan icke ske utan med stränghet, och rätt samt Guds kraft; jag will icke inkomma uti Guds rike, förrän jag får alla de med mig, som Jesus lidit döden före, hwilla äro både de ofsonnade, och de, som leswande äro, ty så är min Himmelske faders wilje, att ingen af dessa små skola förtappade warda, Math. 18: 14.

Mången tror när tidens slut kommer att allting skall förwandlas, att det sker med en fortgång och ett ögonblick; men nej, min wän, det kan icke ske i hast. Daniel förkunnar om den förödelssens styggelse, som skall försiggå innan Jesus kommer, och den skulle wara tusende trehundra och nittio dagar, Dan. 12: 11; detta war en lång tid, och Jesus säger, om icke de dagar warda förstäcte, blifwer intet kött frälst, men för de utwaldas skull, skall den tiden blifwa förkortad, men fyratio dagar måste Jesus hålla ut, i öknen, när han wardt frestad af djefwulen, och 40 dagar wandrade han på jorden, efter sin uppståndelse, och lika tid kommer den nämnda styggelsen att wara, i beräkning, men dagtalet förwinner, ty solen blifwer mörk och mister sitt sken; Math. 24. Menisiforna komma icke heller på en gång upp uti Guds rike; detta kunna

wi förstå, om wi noga betrakta Jesu ord, i samma capitel, att två skola mala på en qwarn, den ene blifwer upptagen, och den andre qwarlåten. Härmed förstås: fast de hafwa lika, eller ens arbete, när tiden kommer, blifwa de ändå icke på en gång upptagne på den nya jorden, och Jerusalem som skall nederkomma från Himmelem; Upp. B. 21. Ty de hafwa icke ens syndat i werlden, den ene har mer att redowisa för, och större syndamått, att uttömma, och derföre måste den ene blifwa längre qwar i styggelshens fångel, ty de skola få straff efter som de förtjenat i tiden; Uppb. B. 20: 15.

Om den ogudaktige finge nåd och rusa in uti Guds rike, utan straff och belöning, omvändelse, nyfödelse, bättring och helgelse; då skulle wi få samma olycksöde som wi här måste widännas; hat och afund, lif och oenighet, bedrägeri, högfärd och stolthet, och wi fick då ingen sällhet åtnjuta; Jesus säger: utan en blifwer född på nytt, kan han icke se Guds rike; Joh. 3: 3.

Likafom det war i Noachs tid, skall människones Sons tillkommelse wara, Math. 24. Noach wiste wäl floden skulle komma, men folket trodde honom icke; ethundra och tjugo år före syndafloden, fick Noach underrättelse af Gud, hwad som ske skulle, och han byggde arken efter befallning, men de trodde han war galen och fantiserade, icke lär han weta mer än wi, inte kommer här någon flod, som den tofingen berättar, och emellertid kunde ingen syndabättring winnas genom Noachs trägna tillfälgelse; likaledes är förhållandet nu i dessa sista tider; om man förtunnar om Jesu ankomst, som skall snart ske, blifwer det icke trödt, iynnerhet af werldens wise, utan blifwer ansedt för en galenskap och en fantasi, men det måste så wara, att skriften blifwer fullbordad; likafom Paulus, då han genom ett sten, på wägen till Damaskus, blef af Gud öfwerlygd att han war stadd i willfarelse, och det war swårt att spjerna emot Guds skickelse, och då blef han omvänd och pånyttfödd; i stället för han war Christi förföljare förut, blef han ett Guds redskap, men när han begynte predika om Christus wardt han galen och rasande, och de trodde honom inte; men Gud hafwer allt besluttit under otro, på det han skall förbarma sig öfwer alla; Rom. 11: 32.

Det war ett besynnerligt ställe Jesus utwisar, att han skall anlända, när han kommer lemnar han öf ingen annan underrättelse, utan han säger: der åtelen är, dit församlar sig och örnarne; Math. 24 — en åtel, det är ett dödt boskap, häst eller annat som af människor förkastadt är; och örnar och andra rofdjur församla sig derföre, för att finna sin föda; detta förstås med åtel, likaledes kommer att tillgå wid Jesu ankomst; alla afgrundsandar församla sig för att finna sitt rof, efter som de tro; men jag tror ett annat; de församla sig hos de människor, som hafwa kallat dem till Christi domstol, hwilka Jesus liknar wid en åtel; och satan och hans många andar wid örnar.

Då kommer en farlig och swår strid att uppstå, ty djefwulen will göra sina påståenden, att det war människones egen skull, att de bröto Guds bud i paradiset, men jag påstår att det war hans skull, och hans skull, allt det onda som här bedrifwes i werlden och detta har han warit

roten till, och det är en sanning, som Jesus säger skall göra oss fri, Joh. 8. Men djefwulen will icke medgifwa denna sanning, förän Enock och Elias kommo från Himmelen, och intyga sanningen, och sedan midt i hjewwa striden, kommer Jesus; men den striden blifwer mig mycket swår, mörkret omgifwer mig, alla afgrundsandar infinna sig, Himmelens krafter häfwa, och om det warar länge kan man icke uthårda; derföre säger Jesus: om icke den tiden förkortas blifwer intet kött frälst.

Jag wet mycket wäl huru allting skall tillgå, med menniskones frälsning, och Jesu ankomst; men tiden och stunden wet jag ännu icke, Math. 24: 36; men jag wet att jag icke kommer att undergå någon förwandling innan det sker, v. 34. Himmel och jord skola förgås; men min ord skola icke förgås, säger Jesus; härmed förstås, hans ord äro upp-tecknade uti vår Bibel, och Johannes såg böckerna woro upplätne wid Jesu domstol, Uppb. 20: 12, det war gamla och nya testamentet, som nu finnes uti twänne särskilta band, och äfwen lifsens bok som han såg; uti dessa böcker finnes Jesu ord upp-tecknade, och blifwa nödwändigade wid domstolen, och komma att följa med in uti Guds rike; derföre säger Jesus: fast Himmel och jord förgås, blifwer Hans ord icke förgånget.

Nu kan så hända att någon af otrons barn och djefwulens tjenare, wille säga något häremot och göra Guds ord och hwad jag skrifwit till en galenskap och en fantasi, för att lägga hinder i vägen härföre; lika som i Luthers tid, då påfswældet war emot Guds skidelse, och wille förmä Luther att återtaga sina böcker han låtit trycka; men han war ingalunda seg i sin tro och sitt förehafwande, utan swarade, att han hwarken kunde eller wille, med mindre någon kunde öfswertyga honom med den Heliga skrift, att han hade orätt; men det war en omöjlig sak, ty den heliga Skrift måste wara gällande, och we honom som står den emot och träter med sin skapare; Es. 45: 9. Ty allt hwad jag skrifwit, är en omedelräggande sanning, och jag rår icke för att Herrans råd äro underliga; Es. 28: 29, och en galenskap för werlden, hwilket Gud hafwer utwalt; 1 Cor. 1: 27. På något annat sätt skall icke den sista domen kunna tillgå, än jag beskriuwit den; så wida Guds ord och wilja skall blifwa uppfyllt och det är icke jag som skrifwit utan sanningens anda; Joh. 16: 13.

Wi kan wäl icke göra det alldeles omöjligt, att Gud äfwen i dessa tider kunde uppenbara sig för menniskor, och förmä dem att skrifu hwad han dem säga will. Likasåwäl nu som i våra förfäders tid, då Gud talade med Noach, Abraham, Mose, ja ända intill Christi födelse hade Gud många han uppenbarade sig för; men Gud har icke funnit behag, att tillsäga någon lärd eller wis man, som wisar sig i Math. 11: 25; det wisade sig äfwen med Mose, hans swärfader war lärd och förständig samt prest, men det oaktadt kom han till Mose, som war endast fåraherde och wandrade i ensamhet bakom ett berg, och der talade Gud med honom första gången.

När herrans engel tilltalade herdarne om Jesu födelse och sade: warer icke förfärade, si jag bådär eder en stor glädje, hwilken allo folkena wedersaras skall; då wi nu noga betrakta dessa engelens ord, som

finnes antecknade i Luce 2. Dessa ord styrker, hwad jag förut kungjort, att alla mennisfor skola frälste warda på yttersta dagen; ty engelen sade icke att han war endast till glädje för de, som kommo efter Jesu födelse, eller blott för några få, som mången will tyda, utan han war född till glädje för allt folk, hwilket snart wedersaras skall.

Jag skrifwer icke för någon winst eller denna werldens wedergällning, änskönt jag är ofta i saknad af det nödwändiga, utan jag skrifwer endast för att, om möjligt wore, wäcka den säkre, tröstta den bedröfwade, hugswala den nödstälde, samt bjuda alla till Lambjens ewiga bröllop. Ty så är min herras befallning, och efter det jag nu hafwer bjudit eder; så får jag också af hjertat innerligen önska eder alla wara ewigt wälkomna, både höga och låga, fattiga och rika, af hwad stånd och lärosats som helst, både hedning, jude och gref warer alla wälkomna.

Wälkomne för att ställas på Majestätets högra sida; wälkomne i som blifwit wanlottade i werlden, om eder del warit ringa här, och i här warit föraktade, samt nödsakade att wara trålar under rike och mäktige, så skolen i der få se och förnimma att ingen åtskillnad skall blifwa, utan alla lika, och i skolen undslippa det träldomsok, som här har tryckt eder; wälkomna i som äro beswärade med en bräcklig och dålig kropp; fast i måsten släpa eder tid fram här med klypp och kryckor, så skolen i der få förnimma, att eder skröplighet skall förbyttras uti en helfärdig och wälskapad gestalt.

Wälkomne i blinde, som här måste treswa eder fram och wandra i mörkrets olyckliga öde, som aldrig kunnat se den klara solens förtjusande strålar; men då skola edra ögon blifwa seende så att i kunnen ewigt skåda Guds herlighet.

Wälkomna alla för att emottaga det wackra rifet, som oß heredt är, wälkomne till att höra det wäljudande utropet, som majestätets hær-older skall förkunna: kommer i min faders wälsignelse och besitter det rike som eder tillredt är.

Wälkomne för att ewigt skåda Gud och Frälsaren Jesum; wi hafwa här endast hört omtalas en Gud och en Frälsare, och sedt beskrifning om honom, som wära förfäder berättat; men wi hafwa aldrig fått tillgodonjuta den förmånen, att med ögonen skåda hans Gudawäsende; men då skolen i få se hans Guddoms kraft, att han kan förwandla tider och stunder, samt sorg till glädje, och en tåredal till en fröjdesal. Wälkomna alla, för att träffa wänner och bekanta, som wi här måst lemna i de tysta boningar, och tillika måst med förjande hjerta och gråtande öga, tröstlös och hjälplös lemna, en kär wän, en huld fader och öm moder, samt öfriga anhöriga, åt dödens mörka klyft, och sedan åt den swarta jordens stöte; men der skall blifwa glädje att återse hwarandra med herlighetens Herre; och Gud skall astorka alla tårar; Uppb. 21: 4.

Älskade och wälsignade bröder och systrar, glädjens och fröjdens med mig, att den älskade wänner Jesus will komma och förlossa sitt folk ifrån des fångenskap, samt hjelpa oß från denna träldoms och fånglighetens usla boningar, samt gifwa oß ett rike, som med herrlighet

och oförgånglighet bepröadt är. Jesu kärlek till oss kan jag icke med penna afrita; men det är swårt i werlden, att blifwa kär, tycka om och älska en wän; om icke man får åtnjuta det samma tillbaka; äfwenledes faller det Jesus tungt, att han är så föraktad och så litet efterfrågad, och alldeles ingen genkärlek får erfara; men det heter: älsker honom, ty han hafwer först älskat oss.

Det är swårt att åtaga sig ett sådant ärende eller pund att svara före, som jag har, ty jag är alldeles olärd; all min skolgång war endast en månads tid, uti min spädaftes barndom, mera bokstafwelig kunskap har jag icke fått, men bokstafwen dödar och anden gör lefwande och har ingen utan Gud och wår bibel att tacka för den lilla sinnesförmågan jag har, men jag tackar mina medchristne, som gynnat mig med mitt förra, ofullständiga arbete, äfwen tackar jag för det wänliga bemötande, som jag såsom främling, åtnjuttit; hwilket är kärare än guld.

Men ett will jag till det sista be mina älskade om, waker och beder, ty anden är willig och köttet swagt, beder för mig och eder sjelfwa, och för alla, beder för de affomnade, ty en rättfärdig mans böön förmår mycket då hon allwar är, och Jesus har lofwat, att hwad j bedjen i mitt namn det skolen j få; och bedja och arbeta måste wi, så länge wi här i sorgeqwalen och tåredalen genomwandra detta fäänglighetens wansfliga och med mödor och besvär betungade land, ja arbeta måste wi till tidens slut, ty det går icke an att tillsidosätta wårt innehafda kall eller embete, utan hwar och en måste, å sin plats, förskaffa sin näring; men låtom oss icke sätta någon lit eller förhoppning till detta timliga lifwets nöje eller rikedomar, ty det går bort och förswinner såsom en röf och en dimma, och wi äro här endast wandringmän, pilgrimer, som icke hafwa någon waraktig stad, ty detta är icke wårt rätta hemland eller fädernesland, wi skola bebo; ty det här på jorden ej finnes.

Ewighetens morgon randas
 Gack till Jesum du, och andas;
 Salighetens andedragt
 Fröjde dig, du Adams slägt.

Pris: 6 skilling riksgäld.